

Для Дому та Сім'ї

4 (34) 2007

Передплатний індекс 91640

www.dds.com.ua

Мова тіла

Машина
для родини

Заборонені теми

Великодні звичаї

Весняний авітаміноз

ОЛЬГА
ЮНАКОВА

Читачам журналу
"Для Дому та Сім'ї":
позитивних емоцій, щодня,
затишку, козирок, розумного
здорових дітей!
Ольга Юнакова

Ліниве життя ОЛЬГИ ЮНАКОВОЇ

Теплий весняний вечір. Погода чудова. Вибігаю з метро на Майдан, заходжу в маленьку кав'ярню, де ми домовилися зустрітися з Ольгою Юнаковою та її продюсером Валерієм Кулічкіним. Вони вже чекають на мене. Підходжу до невеличкого столика, очікуючи зустріти серйозну жінку, яка виконала найважливішу на землі місію – подарувала життя новій людині. Але ні, переді мною та сама Оля, на концертах якої я була років десять тому. Вогник в очах та неймовірна енергія й жага життя. Хоча ні, погляд став мудрішим... Сідаю на стілець, починаємо розмовляти, наче старі добрі подруги...

В житті не буває випадковостей

— Олю, ви співаєте з дитинства. Розкажіть, будь ласка, чому ви обрали саме пісню?

— Коли мені було чотири роки, мама повела мене записувати у естрадно-цирковий гурток при Львівському палаці піонерів. Але їй сказали, що я занадто маленька. Мовляв, нехай ще рік підросте, а потім прийдете, і ми подивимося на неї. З палацу піонерів я виходила з неймовірним плачем, ображена на всіх. Коли ми проходили повз двері, на яких було написано «вокальний колектив», мама запропонувала зайти туди. Ми зайшли, я заспівала пісеньку, і мене прийняли.

— І з того часу пісня стала вашим життям?

— Так. Я страшенно любила співати. У мене навіть був власний мікрофон — шланг від пральної машинки.

— Олю, а батьки поділяли вашу любов до музики?

— На жаль, татка я втратила дуже рано. А мама просто жила моїми співами, моїми гастрольями. А скільки ночей вона провела без сну, шиючи мені вручну нові костюми. Матусі навіть доводилося купувати ліккаряні, щоб поїхати зі мною на гастролі. Напевно, я втілила її мрію, тому що у неї самої був надзвичайний голос,

котрий вона отримала від батька (мій дідусь дуже гарно співав у церковному хорі).

«Хутка та жвава» зібрала всі премії

— Олю, ви були солісткою гурту «Пліч-о-пліч». Це був ваш перший гурт?

— Так, це був мій перший гурт. Свою практику ми з хлопцями здобули в ресторані. До того, як «Пліч-о-пліч» почав з'являтися на фестивалях, ми виступали у ресторані. І хочу сказати, що це була дуже хороша школа, тому що співати перед людьми, які прийшли попоїсти, і не просто бути фоном, а співати так, щоб тебе почули й захотіли слухати — от це, я вам скажу, дуже непросто.

— Потім гурт «Пліч-о-пліч» почав з'являтися на конкурсах та фестивалях. Складно було виборювати перемогу?

— Ми брали участь в усіх відомих на той час в Україні фестивалях. Це й «Мелодія», і «Вітер зі сходу», й «Червона рута», й «Пані+Пан», й «Тарас Бульба», й «Слов'янський базар». Не подумайте, що хвалюся, але перша премія завжди була нашою. Як тільки «Пліч-о-пліч» приїжджав на конкурс, то всі конкурсанти ображалися. «О, приїхала та хутка й жвава (таке прізвисько тоді мені дали), то вона й забере першу премію», — казали вони.

— А в чому був успіх вашого гурту?

— Перш за все — це зіграність. Ми відчували один одного, плюс —

енергія, якою ми заряджали публіку. Та після десятого фестивалю — «Пані+Пан» — ми сказали один одному: «Досить!» І справді, ну кому ще потрібно було щось доводити?

— *Саме тоді ви й вирішили почати свою сольну кар'єру?*

— Ні, я вирішила це ще раніше, після фестивалю «Слов'янський базар». Для «Пліч-о-пліч» спів був хобі, для мене це була робота. Для справжньої кар'єри потрібно було переїжджати до Києва, а в хлопців із гурту вже були свої сім'ї, діти, мені ж хотілося рухатися вгору.

— *Олю, ви переїжджаєте до Києва. Це зовсім непросте рішення: велике місто, жорстка конкуренція, потрібно боротися за місцем під сонцем. Як така тендітна дівчина як ви змогла підкорити таке серйозне місто?*

— Насправді все було дуже непросте. Коли ми з моїм продюсером Валерієм Кулічкіним у 1996 році переїхали до столиці, то у нас було всього 300 доларів, які пішли на тримісячну оренду квартири. Інколи нам з Валерієм доводилося ходити в метро на один жетон: я йшла перша, він тримав ззаду пакетик та проходив позаду мене (*сміється*). Ми харчувалися одними макаронами. Але важкий період тривав недовго. Через півроку Валері запропонували стати концертним директором «Території А», от тоді вже й почалося нормальне життя артиста: концерти, фанати, листи, альбоми.

«Мої пісні — це пісні всієї України»

— *Олю, у вашому репертуарі були пісні, які викликали у вас сльози?*

— Так, це була пісня «Любов і гріх».

До речі, я співаю її й донині, правда вже не плачу. І досі люди на концертах кричать після неї «браво», «біс». Я співатиму цю пісню доти, доки її хотітимуть чути люди, тому що слухачі не дають цій пісні померти. І ще я завжди плачу й виходжу боса на сцену, коли співаю «Білу ворону». Це драматична пісня для аудиторії старшого віку. Вона змушує людей замислитися над життям, над існуванням.

— *Ваші пісні автобіографічні?*

— Я не можу сказати, що все, що співає Ольга Юнакова на сто відсотків автобіографічне, але коли я читаю текст і розумію, що в ньому є щось схоже на моє життя, я беру цю пісню й співаю. Зараз я стала ще прискіпливіше ставитися до відбору пісенного матеріалу. Текст однозначно має пройти крізь мене.

— *Олю, а ви самі пишете пісні?*

— Не все, звісно, але дещо пишу. В останній альбом увійшло п'ять пісень, написаних мною під час вагітності. Мої пісні — це пісні всієї України. У кожному третьому листі, котрі надходять до мене від шанувальників, є вірші. Я перечитую їх, якщо твори мені подобаються, я кладу їх до тумбочки. Звісно, інколи доводиться трохи переробляти тексти, щось виправляти й дописувати, а інколи можу взяти з одного вірша приспів, з іншого — куплет. Так само народилася й пісня, на яку я зняла свій останній відеокліп — «Спасибо за то, что ты бросил меня». Текст до неї був написа-

ний ще в 1998 році. Я отримала два листа з віршами: з одного — я взяла куплет, з іншого — приспів. Потім написала листа авторам, що я збираюся співати їх пісню, але тоді так і не заспівала її. Навпевно, просто не прийшов її час.

«Донечка народилася восьмимісячною, вона просто не витримала маминих гастролей»

— *Перерва у вашій творчості була пов'язана з народженням доньки чи ще з чимось?*

— Насправді перерви як такої не було. До восьми місяців я їздила на всі концерти. Мій директор приховував те, що я вагітна, аби не лякати людей. Коли ми приїжджали на концерти, то спочатку на сцені з'являвся балет, а вже потім я. Тоді організатори концерту й слухачі були просто шоковані. Нас завжди запитували: «Може підігнати «швидку» під сцену на випадок, якщо почнуться пологи?» Потім народилася восьмимісячна донька, яка просто не витримала маминих гастролей, а вже через два з половиною тижні я поїхала до Харкова на роботу. Єдине — я не з'являлася на телебаченні. Просто ми не знімали нових робіт, а я віддала багато сил та часу на виховання доньки.

— *Олю, вам не важко займатися сольною кар'єрою та виховувати доньку?*

— Тереза — це неймовірно доросла та надзвичайно культурна дівчинка. Вона

ще погано говорить, але вже знає, що говорити потрібно повними реченнями, слід казати чарівні слова: «дякую», «будь ласка». Коли Тереза була ще немовлям, я розмовляла з нею, як із дорослою. У два роки й три місяці донька сама мие підлогу, посуд, звісно, мама потім перемиє, тільки так, щоб вона не бачила, це розвиває дитину.

— *А як маленька Тереза сприймає те, що мама постійно в роз'їздах, на гастролях? Немає сліз та вмовлянь, щоб мама залишилася?*

— Ні. Тереза знає, що мама їде на гастролі заробляти гроші, а коли повернеться, то буде «шопінг». У неї з'явиться нова спідничка, нові кросівки, купа іграшок. Та, не зважаючи на це, ми не балуємо Терези. Якщо донька щось хоче, а ми з чоловіком знаємо, що без нього вона зараз може обійтися, то пояснюємо Терезі, що це їй не потрібно, що ми їй купимо цю річ пізніше. Ми робимо це не тому, що нам шкода придбати для доньки якусь річ, просто Тереза має вже зараз має розуміти, що не кожне «я хочу» може бути виконане.

— *Тереза ще не казала вам, що теж хоче стати співачкою?*

— Казала, й більше того, її улюбленою іграшкою є «мікокон», в який вона постійно співає. Тереза іноді їздить зі мною на гастролі, ходить на концерти. Й ми уже почали ходити до школи,

в яку приймають діток лише з трьох років, але Терезу взяли, тому що вона дуже обдарована дитина. Ми з нею багато займаємося.

— *Олю, я знаю, що ви досить довго шукали няню для своєї доньки.*

— Так, знайти хорошу няню було непросто. Але Бог послав нам молоду дівчину, котра дуже любить Терезу, поважає нас, і ми поважаємо її. Вона стала повноправним членом нашої сім'ї, й коли я їду на гастролі, то знаю, що з Терезою буде все добре.

— *А Тереза не просить, щоб мама з татом купили їй братика чи сестричку?*

— Ми якось спілкувалися з донькою, і я запитала її, кого б вона більше хотіла — братика чи сестричку. На що Тереза відповіла: «І братика, і сестричку» (сміється). Ми з татком посміялися і сказали, що буде колись і братик, і сестричка. Насправді, коли велика родина збирається за одним столом на свята, коли всі дружні та щасливі — це так здорово. Тому я хочу народжувати дітей.

3 мікрофоном — Сирена, біля плити — чарівниця

— *Олю, а у вашій сім'ї є родинні свята, коли за столом збирається вся родина, друзі та найближчі люди?*

— Найголовнішим святом для нас є Різдво. Ми дуже любимо його: пухнастий сніг, духмяна ялинка, дідух, а на столі неймовірно смачна кутя, приготована мною. Це найулюбленіше наше свято. Ми також любимо Пасху. Ну й,

напевно, дні народження. У нашій родині взагалі дуже розвинений культ їжі: всі люблять смачно попоїсти, а ці свята не обходяться без багатого западенського столу.

— *Олю, ви самі вигадуйте рецепти?*

— Взагалі я кулінар-експериментатор. За рецептами готую рідко, а яблуко, родзинки та лимон — це інгредієнти, які є майже у кожному моєму салаті. Яблуко ніколи нічого не зіпсує, м'ясо та родзинки — традиція східної кухні, а лимон — універсальний та незамінний інгредієнт будь-якої страви.

— *Де Ольга Юнакова бере час, сили і для виступів, і для приготування їжі?*

— Я всім кажу: було б бажання, а час завжди знайдеться. Можна лягти спати о третій годині ночі, але приготувати смачні страви для своєї сім'ї. Трішки не доспав — зате зробив багато приємного для своїх рідних.

Будинок з легенди

— *Олю, про ваш будинок ходять легенди. Відкрийте, будь ласка, нашим читачам секрет незвичайності вашого помешкання.*

— П'ять років тому я придбала будинок неподалік від центру міста. Це дачний сектор. Мені хотілося, щоб дім був незвичайний. Я запропонувала чоловікові зробити на стінах у спальні відбитки мої та його рук і ніг — від підлоги до самісінької стелі. На шнурівках на кухні ми повісили половинки кокосів, складається враження, ніби ти потрапив у джунглі. Також у нас є «рвана» кімната. Коли мій директор зайшов туди вперше, то сказав: «У мене склалося враження, ніби сюди впала бомба». Насправді туди нічого не падало, а ми просто били стіни до цегли. І, дивлячись на ці шматочки цегли та об-

ідеальному стані. До речі, експертом з дерев у мене є чоловік: у нього неймовірна кількість усілякої літератури, він знає різні методики догляду за деревами. Головне — любити землю й рослини, і тоді вони віддячать своєю красою та плодами.

— *Я знаю, Олю, що ви самі розробляєте дизайн, а інколи навіть шиєте сценічні костюми. Де береться стільки ідей: і в домі, й на кухні, й у саду?*

— Від мене часто можна почути: я така талановита, що навіть самій інколи противно. Насправді все просто: мені варто лише раз побачити як і що робиться, а потім сама можу це повторити. Побачила як кладуть цеглу — можу покласти цеглу, побачила як кладуть кахель, і ми з чоловіком самі поклали кахель у дитячій кімнаті. Подивлюся, як роблять стрижку в перукарні, й сама можу постригти. Якось я навіть постригла свою кішечку Лялю в стилі аля-левиця: залишила шерсть на голівці, лапках та на кінчику хвоста. Вийшла така собі левиця Ляля. Але якщо бути до кінця відвертою, то я страшенно лінива, навіть не зважаючи на те, що все роблю. Якби я не була такою лінивою, то зробила б набагато більше: от люблю я поспати дев'ять годин. А якби спала шість годин, то встигала ще багато всього зробити.

— *Олю, раніше після концертів вас заспокоювала Ляля, а тепер хто виконує цей почесний обов'язок?*

— Зараз мене заспокоює донечка, вона як робить шкоду, так і дарує мамусі радість та спокій. Також люблю подивитися розумний, повчальний та романтичний фільм, почитати хорошу книгу — це теж мене заспокоює.

— *Ви надзвичайно гарно виглядаєте, напевно, знаєте якийсь секрет вічної молодості й привабливості: спортзали, дієти тощо?*

— Що Ви? Мене ніколи не змусиш піти до спортивного залу. Тягати гантелі та займатися на тренажерах — це не моє.

А от робота в саду — це прекрасна зарядка. Я попрацювала біля землі, й отримала такий результат, якого на жодній біговій доріжці не досягнути. Я по-білому заздрю тим дівчатам, які ходять у спортзал і займаються своїм тілом, але це не моє. Та й ніколи в житті не сиділа на жодній дієті, а струнка фігура — це результат постійної праці, нервового напруження, плюс — моя природа.

— *А яким є чоловік мрії Ольги Юнакової?*

— Мені надзвичайно подобаються культурні, розумні, галантні та добрі чоловіки. Це має бути мудра людина. Таким і є мій чоловік.

Після спілкування з Ольгою, я отримала неймовірний заряд енергії та багато позитиву. Мені хотілося якомога довше просто розмовляти з цією світлою людиною. Розмовляти, як зі старою доброю подругою, про життя, про людей, про виховання дітей... Про все і ні про що... Та час летів невпинно... Ми попрощалися з Олею та Валерієм, на вулиці почав накрапати невеличкий дощик, але мені було байдуже. Мені хотілося танцювати й співати. Тепер я зрозуміла, де береться енергія після Олиних концертів — це частинка її душі, добро та світло переходить до тебе. Хочеться просто підійти до цієї ніжної й тендітної дівчини й сказати: «Олю, дякую за те, що даруєте людям їх власні пісні, за те, що віддаєте частинку своєї душі, й просто за те, що ви є. Дай Боже вам сил та наснаги ще довго радувати нас своїм голосом та піснями»...

Тетяна Калашнюк

дерту штукатурку, складається враження, ніби будинку вже не одне століття. А нещодавно ми дістали ніжки з колесом від старої швейної машинки «Зінгер». До них приєднали скло коричневого кольору, а потім приварили маленькі коліщата. На це все ми витратили лише три дні. Вийшов надзвичайно елегантний та цікавий столик, який має дуже стильний вигляд. У нас також надзвичайно розкішний сад. У ньому є все: яблуні, груші, слива, алича, шовковиця, горіх, абрикос, вишня, черешня, малина, агрус. А ще неймовірна кількість квітів, які я вирощую та доглядаю сама. Наприклад, восени я висадила 200 тюльпанів та 200 нарцисів, а тепер прийшла весна і квіти створюють певний настрій.

— *Олю, виховання донечки, приготування страв, вирощування квітів. А де ж ви знаходите час для репетицій?*

— Насправді, голос прокидається лише о третій годині дня, а до цього часу можна ще море усіляких справ переробити. Головне — не лінуватися, а просто робити: очі бояться, а руки роблять. В нашому домі постійно багато гостей, і їм, і мені буде неприємно, якщо двір заросте лободою, квіти атакують бур'яни. Тому ми з чоловіком намагаємося тримати всю нашу господу в